

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก

ปณการรัก (ไม่) ร้าย

อัญปรีย์

Sea Breeze... Sweet Trang

ความรู้สึกลึก... ที่เรียกว่ารัก ชุณพิเศษ
ปราการรัก (ไม่) ร้าย
อัญชรัย ฌียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0793-8

ภาพประกอบ นิพนธ์พนธ์ พงศ์นิพัทธ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เชื่อว่าหลายคนคงเคยได้ยินชื่องาน ‘วิวาห์ใต้สมุทร’ ซึ่งเปรียบเสมือนโลโก้ของจังหวัดตรังกันมาบ้างใช่ไหมคะ แล้วคุณผู้อ่านที่รักเคยสงสัยหรือเปล่าว่างานนี้จัดขึ้นเพื่ออะไร ใครเป็นคนจัด แล้วทำไมผู้คนทั้งไทยและเทศจึงให้ความสนใจกันนัก ฯลฯ

เมื่อเป็นเช่นนี้ แจ่มใสจึงบังเอิญจัดทำโปรเจกต์พิเศษเกี่ยวกับงานวิวาห์ใต้สมุทรมาฝากกันค่ะ โปรเจกต์ที่ว่านี้ก็คือ ‘Sea Breeze... Sweet Trang’ ซึ่งเราภูมิใจนำเสนอมากๆ และได้รับความร่วมมือจากนักเขียนสี่ท่าน สีสไตล์ที่มาพร้อมกับนิยายสนุกๆ สีสชาติ ได้แก่

- 1) เพรงพันธนา โดย ศรัณญ์ชล (Clear Ice)
- 2) หัวใจรับอรุณ โดย tintin
- 3) ปรากฏารัก (ไม่) ร้าย โดย อัญชรี
- 4) ปาฏิหาริย์หวานใจ โดย ปริณญ์

‘กุศลิน’ หญิงสาวที่โตขึ้นมาในบ้านที่มีพ่อเป็น ส.ส. นั้นเกลียดการเมืองยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด เธอถึงขั้นประกาศเจตนารมณ์ว่านอกจากพ่อแล้วก็จะไม่ข้องเกี่ยวกับนักการเมืองคนไหนอีก ไม่ว่าจะในทางใดก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าคงต้องมีการกลืนน้ำลายตัวเองกันบ้างล่ะ เพราะเธอพบ ‘ภูธนะ’ หนุ่มหล่อถูกสเบ็กเข้าที่เมืองตรัง แต่เขาดันเป็น ส.ส. ใหญ่ชะนี โอ้ย งานนี้มันอาจเข้าทำนอง ‘เกลียดอะไรก็ได้อย่างนั้น’ ชะละมั้ง (ฮา)

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

‘อัญชรีย์’ เกิดและเติบโตขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ มีพี่น้องอีกสองคน และมีหลานชายสองคน หลานสาวหนึ่งคน หลงรักการอ่าน-เขียนมาตั้งแต่วัยประถม เริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 24 ชิ้น (รวมทั้งเล่มนี้ด้วย)

ในการเขียนหนังสือแต่ละเล่มจะได้รับการอนุเคราะห์ข้อมูลจากบุคคลมากมายนับไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็นคนรอบข้างที่ถูกคนเขียนแอบเก็บข้อมูลโดยไม่รู้ตัว รวมทั้งผู้ที่คนเขียนแทบต้องเค้นคอถาม และผู้ใจดีที่ให้ข้อมูลอย่างเต็มอกเต็มใจ ซึ่งคนเขียนขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

ตอนนี้รู้ชัดแล้วว่างานเขียนเป็นสิ่งที่ยิ่งทำก็ยิ่งรู้สึกรักมากขึ้นเรื่อยๆ และคงไม่มีวันเปลี่ยนใจไปให้ความสำคัญกับอย่างอื่นมากกว่าการเขียนหนังสืออย่างแน่นอน หลังจากอ่านผลงานของ ‘อัญชรีย์’ แล้ว เชิญแวะมาบอกความรู้สึกให้คนเขียนฟังได้ทั้งที่บล็อก บอร์ดแจ่มใส เฟซบุ๊กแฟนเพจ และอีเมล รอรับฟังเสมอค่ะ

อัญชรีย์

บทที่ 1 นัยน์ตาที่ไม่บ่งบอกความนัย

กุศลินฉวยโทรศัพท์ขึ้นมากดปิดเครื่องทันทีที่เห็นว่าสายเรียกเข้ามาจากไหน วันนี้เป็นวันแรกที่เธอมาถึงจังหวัดตรัง และหญิงสาวตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ยอมให้ใครก็ตามมาขัดขวางความตั้งใจเด็ดขาด เธอไม่มีวันล้มเลิกความคิดที่ไต่รตรองมาเป็นปีเพื่อกลับบ้านไปให้พ่อจับคลุมถุงชนแบบที่พี่สาวเธอเคยโดนเมื่อหลายปีก่อน เธอจึงตัดปัญหาด้วยการพยายามไม่รับสายจากพ่อในตอนนั้น

นับแต่จำความได้ พ่อของเธอก็ทำงานการเมืองมาตลอด ตอนนี้อยู่ที่ท่าหน้าในอาชีพนได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระดับแกนนำพรรคที่เคยรับตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีมาแล้ว แต่ในฐานะลูกสาวคนหนึ่งที่ถูกกดดันว่าต้องประพฤติตัวโดยคำนึงถึงภาพพจน์และฐานะเสียงของผู้เป็นพ่อเสมอ ทั้งยังเคยถูกบังคับให้ช่วยเหลือเสียงมาตั้งแต่สมัยยังเป็นนักเรียน ทำให้เอียนและเบื่อหน่ายชีวิตครอบครัวแบบนักการเมืองเต็มที เธอจึงพยายามอยู่ให้ห่างจากมันมากที่สุดเท่าที่พอจะทำได้

งานการเมืองเป็นงานที่ต้องทุ่มเทและใช้เวลาในชีวิตไปค่อนข้างมาก

เธอเคยเห็นพ่อออกไปหาเสียง ลงพื้นที่ ออกไปพบเจอประชาชน ได้รับเสียงสนับสนุนมากมาย โดนโจมตีหลากหลายรูปแบบ และผจญสารพัดปัญหาสับสนวุ่นวายทางการเมืองจนแทบไม่เคยมีเวลาให้ครอบครัว โดยเฉพาะเมื่อตอนที่แม่ต้องคอยดูแลลูกๆ ซึ่งยังเล็ก ยามเมื่อแม่เหนื่อยใจและหาเรื่องชวนทะเลาะ พ่อจะคอยย้าเตือนให้แม่ฟังเสมอว่าความฝันสูงสุดของพ่อคือความก้าวหน้าในงานการเมือง ดังนั้นแม่ต้องคอยสนับสนุนและผลักดัน ไม่ใช่เอาแต่บ่นทอนและเป็นตัวถ่วงกว่าจะเปลี่ยนทัศนคติและปรับตัวให้เป็นภรรยาที่ดีของนักการเมืองได้ เธอรู้ว่าผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างแม่ต้องใช้ความพยายามและอดทนอยู่หลายปี ซึ่งเธอไม่อยากจะใช้ชีวิตครอบครัวเช่นนั้น ไม่เด็ดขาด!

แม่เคยหลุดปากพร่ำรำพันให้เธอฟังครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนว่า ถ้าหากรู้ว่าพ่อจะก้าวเข้าสู่แวดวงการเมืองหลังจากแต่งงานล่ะก็ แม่จะไม่มีวันแต่งงานกับพ่อเด็ดขาด ตอนที่พ่อเริ่มสนใจการเมืองหลังจากแต่งงานกับแม่ได้ราวๆ หกปี แม่พยายามคัดค้านแล้ว ทว่าพ่อไม่ยอมฟัง เพื่อจะประคับประคองชีวิตครอบครัวไม่ให้แตกแยก เพื่อลูกสาวทั้งสองคน แม่จึงเป็นฝ่ายที่ต้องอดทนปรับตัวมากที่สุด

เพราะเหตุนี้เธอจึงได้เลือกเส้นทางของตัวเองทันทีที่นับแต่จบชั้นมัธยมปลายด้วยการเรียนแพทย์ โดยไม่สนใจคำแนะนำหรือการทัดทานของผู้เป็นพ่อที่พยายามจะเตือนเธอว่างานของแพทย์ไม่ได้สบายหรือมีเวลามากกว่างานของนักการเมืองเลย แต่กุศลินไม่สนใจ เธอพอใจจะเหนื่อยและทำงานหนักในฐานะแพทย์มากกว่าเข้าไปเกี่ยวพันกับการเมือง ข้ออ้างเรื่องเรียนหนักทำให้เธอไม่ต้องช่วยพ่อหาเสียง พ่อเรียนจบเธอก็เลือกไปใช้ทุนที่โรงพยาบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้กับเพื่อนสนิทกลุ่มหนึ่งเป็นเวลาสามปี เป็นการหนีไปเพื่อตัดปัญหาการถูกรังควานจากพ่อและครอบครัว ซึ่งกุศลินมีความสุขกับชีวิตที่เลือกเองมาตลอด และนี่เธอก็เพิ่งตัดสินใจลาออก

จากราชการเพื่อเดินทางมาตั้งรกราก ณ จังหวัดตรัง

เมื่อกุศลินขับรถมาถึงบ้าน 'ภูมิภุรา' ที่พักของ 'แทนทิพย์' เพื่อนคนหนึ่งที่เคยอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน หญิงสาวจอดรถที่ข้างรั้วเพื่อเปิดโทรศัพท์มือถืออีกครั้งก่อนจะโทรแจ้งเพื่อนว่าเธอมาถึงแล้ว แต่แทนทิพย์รีบขอโทษขอโพยและอธิบายว่าตอนนี้หล่อนติดธุระอยู่นอกบ้าน จะกลับเข้าไปภายในหนึ่งชั่วโมง โดยหล่อนสั่งคนงานที่บ้านให้รอต้อนรับกุศลินไว้แล้ว

ทันทีที่กุศลินนำรถไปจอดตรงหน้าประตูรั้ว ประตูบานใหญ่ก็เปิดกว้าง มีเด็กรับใช้สาวรุ่นคนหนึ่งวิ่งมาต้อนรับแล้วนำทางไปยังที่จอดรถ เด็กสาวพากุศลินไปนั่งรอแทนทิพย์ที่ห้องนั่งเล่นซึ่งจัดเตรียมอาหารว่างไว้ให้จนเต็มโต๊ะ จากนั้นก็ทิ้งหญิงสาวไว้เพียงลำพัง

หลังจากกุศลินทานอาหารว่าง ดูโทรศัพท์ โทรศัพท์คุยกับคนโน้น คนนี้จนเบื่อแล้วแทนทิพย์ก็ยังไม่กลับ หญิงสาวจึงถือวิสาสะลุกออกไปเดินเล่นเพื่อสำรวจรอบๆ บริเวณบ้านที่ค่อนข้างเงียบตามลำพัง จากสวนหย่อมนอกหน้าต่างห้องนั่งเล่นไปจนถึงสวนด้านหลัง

"โหย เลือดออกเยอะจัง โคนอะไรมาหรือคะ" กุศลินอุทานถามทันทีที่เดินไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังล้างแผลใต้ฝ่าเท้าตรงก้นน้ำข้างบริเวณซึ่งดูเหมือนจะเป็นเขตที่กำลังก่อสร้างศาลาพักผ่อนในสวน มีกองอิฐหินดินทรายและวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้างวางระเกะระกะอยู่รอบๆ เขาเป็นชายหนุ่มผิวขาวรูปร่างสูงใหญ่ ซึ่งตอนนี้มีเหงื่อออกท่วมสวมเสื้อกล้ามสีมอๆ กับกางเกงยีนและรองเท้าแตะคิปปะโทรม มีผ้าขาวมาพาดบ่าอยู่ผืนหนึ่ง

เมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองขณะเธอเดินเข้าใกล้ ดวงตาคู่นั้นของเขาทำให้กุศลินถึงกับงันไปวูบหนึ่งอย่างไรเหตุผล ใบหน้าคมสันที่ค่อนข้างเฉยชาของเขาพลันประดับด้วยรอยยิ้มในวินาทีถัดมา หากเป็นรอยยิ้มที่ทำให้กุศลินชะงักยิ่งกว่าตาคมกริบคู่นั้นเสียอีก เพราะมัน

ทำให้เธอเพลอนึกถึงรอยยิ้มประเภทหนึ่งที่ไม่เคยดูออกว่าเป็นยิ้ม
ที่มาจากใจจริงหรือยิ้มเพื่อการเข้าสังคมสำหรับเจ้าของรอยยิ้ม...ยิ้ม
ของนักการเมือง

"แก้วบาดนะครับ คงมีคนทำแก้วแตกเอาไว้แถวนี้แล้วเก็บเศษแก้ว
ไม่หมด"

"ล้างแผลแล้วรออยู่นี้นะคะ ฉันจะทำแผลให้ก่อน แล้วจะได้รับ
ไปฉีดยากันบาดทะยักที่โรงพยาบาล" กุศลินพูดแต่ในใจแอบนินทา...
ผู้ชายคนนี้หน้าตาคุ้นๆ แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน เขาไม่ใช่น้องชาย
หรือลูกพี่ลูกน้องคนใดคนหนึ่งของแทนทิพย์ พวกนั้นเธอเคยเห็นรูป
จากแทนทิพย์มาหมดแล้วและจำได้ดี แต่พิจารณารวมๆ แล้วคน
ตรงหน้าเธออาจจะเป็นคนงานก่อสร้าง...แต่ว่าบุคลิกลักษณะและ
หน้าตาผิวพรรณเขาเลดูดีอย่างประหลาดเกินไป คงมีแค่การแต่งกาย
กับ 'หุ่น' ที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อมัดๆ เท่านั้นที่ค่อยสมกับเป็นคนงาน
หน่อยๆ แต่...เขาจะเป็นใครก็ช่างปะไร เธอไม่เห็นต้องสนใจ

"อย่ารบกวนเลยครับ เดี่ยวผมจัดการเอง" เขาออกปากอย่าง
แสดงความเกรงใจ

"ไม่รบกวนหรอก ให้ฉันช่วยทำแผลดีกว่า ฉันเป็นหมอนะ" เธอ
บอกพลางยิ้มให้เขาก่อนจะผลุนผลันกลับเข้าไปในตัวบ้านเพื่อขอล่อง
ปฐมพยาบาลออกมา ขณะนี้ในใจไปด้วยว่า...สงสัยบ้านนี้น่าเข้า
คนงานก่อสร้างจากเกาหลี ทั้งขาวว...ทั้งล่ำๆ!

ระหว่างที่ทำแผลให้เขา กุศลินก็อดนึกชื่นชมความสุภาพของ
ชายหนุ่มหล่อล่ำผู้เป็นคนงานก่อสร้างบ้านแทนทิพย์ไม่ได้ แม้ว่าปกติ
เธอจะผ่านการรักษาคนไข้มาหลายรูปแบบ และไม่เคยรังเกียจว่าคนไข้
ของเธอจะมีรายละเอียดอย่างไร แต่ก็อดสังเกตไม่ได้ว่าเท่าที่ดูรูปสวย
รวมถึงเล็บเท้าที่สะอาดสะอ้านของคนใช้รายนี้ราวกับได้รับการดูแล
เป็นอย่างดีและไม่เคยผ่านการทำงานกลางดินกลางทรายมาก่อน

หญิงสาวจึงเอะใจขึ้นมาวูบหนึ่งว่า หรือเขาจะไม่ใช้คนงานก่อสร้าง

"มีอะไรหรือครับคุณหมอ"

"หา? อะ? อะไรอะ" หญิงสาวออกอาการตกใจอย่างเพิ่งได้สติ

"ก็คุณหมอเอาแต่จ้องหน้าผมค้างอยู่ตั้งนาน" เขาว่าอึมๆ "ให้ผมล้างแผลเองก็ได้เนะครับ"

"ไม่เป็นไรอะ ฉันทำดีกว่า คือฉันมัวแต่คิดอะไรเพล็นก็เลยลืมตัว" เธอแก้ตัวหน้าระเรื่อขณะกำลังเช็ดรอบๆ แผลและทัวผ้าเท้าของเขาด้วยสำลีชุบแอลกอฮอล์ ซึ่งอีกฝ่ายนั่งเหยียดเท้าข้างที่บาดเจ็บอยู่บนม้ายาวข้างก๊อกน้ำ ส่วนเธอนั่งอยู่บนม้านั่งเดี่ยวอีกตัวหนึ่ง

"คุณหมอมารูะที่นี้หรือครับ"

"ฉันเป็นเพื่อนกับแทนทิพย์...คนบ้านนี้นะคะ ฉันเพิ่งมาจากต่างจังหวัด แต่แทนทิพย์ยังไม่กลับเข้ามา" หญิงสาวบอกและมองหน้าเขาแวบหนึ่ง "คุณมาทำงานก่อสร้างให้ที่นี่หรืออะ"

"ครับ"

หญิงสาวพยักหน้าหงิกหงักเป็นเชิงรับรู้อย่างแคลงใจ "คุณไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้องคนใดคนหนึ่งของแทนทิพย์เนอะอะ"

อีกฝ่ายหัวเราะ "เปล่าครับ ไม่ใช่ ทำไมหรือครับ"

หญิงสาวเผลอมองค้อนใบหน้ากระจ่างด้วยการหัวเราะเบาๆ ของเขาขยับหนึ่ง "ก็ไม่ใช่ทำไมหรืออะ แค่อยูๆ ก็สงสัยขึ้นมา"

ด้วยความหมั่นไส้ที่รู้สึกเหมือนถูกเขาหัวเราะเยาะอย่างไรพิกล กุศลินเลยแกล้งใช้ความรุนแรงกับบาดแผลของเขาที่เลือดหยุดไหลแล้วอย่างจงใจ ทำเอาอีกฝ่ายสะดุ้งโหยงจนเธอรู้สึกได้ชัด

"อ๊ย แรงไปเธอ" หญิงสาวทำเป็นตกใจหน้าซีดๆ "ปกติฉันเป็นหมอมือหนักอยู่แล้ว ยิ่งไงก็ทนเอาหน่อยนะอะ!"

แต่หลังจากนั้นต่อให้เธอแกล้งมือหนักอีกกี่ครั้ง คนใช้จอมถึกก็เอาแต่ทำหน้าเฉย ซ้ำบางครั้งยังยิ้มขำโดยไม่สะดุ้งสะเทือนอีกเลย

เช้าวันนี้สวนพฤกษศาสตร์ทุ่งค่ายไม่เงียบสงบอย่างเคย เนื่องจากมีคนของผู้อำนวยการวิภาห์ได้สมัครเดินทางมาปลูกต้นศรีตรังเพื่อความ เป็นสิริมงคลกันที่นี่ ตอนแรกกุศลินคิดจะไปชะเง้อชะเง้อดูกิจกรรมด้วยความสนใจเสียหน่อย เพราะเคยวางแผนเอาไว้ว่าจะชวนสามี (ที่ตอนนี้ยังไม่ปรากฏแม่แต่เงา) เข้าร่วมพิธีวิภาห์ได้สมัครในอนาคต แต่เนื่องจากตอนนี้มีอะไรต้องคิดหนักหลายเรื่อง ก็เลยเลือกปลีกตัวไปหาที่เงียบๆ คิดอะไรแทน

กุศลินมาอยู่ที่ตรังได้กว่าสองสัปดาห์แล้ว เธอพักอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด กำลังดำเนินการเรื่องเปิดคลินิกเวชกรรมและความงาม แต่ถูกทางบ้านโดยเฉพาะผู้เป็นพ่อคัดค้านอย่างหนักหน่วง ทว่าหญิงสาวไม่สนใจ เวลาทางโน้นโทรศัพท์มาพูดคุยซักถาม เธอก็จะพยายามโต้ตอบอย่างนุ่มนวลที่สุด และยังคงมุ่งมั่นทำตามแผนการของตัวเองต่อไปโดยไม่คิดจะล้มเลิกง่ายๆ เข้านี้เธอก็เพิ่งคุยกับพ่อเกี่ยวกับเรื่องเดิมๆ

‘อยากเปิดคลินิกก็กลับมาเปิดที่บ้านเรา พ่อจะจัดการทุกอย่างให้เอง แต่แกต้องแต่งงานก่อน’

‘แกยังไม่อยากแต่งงาน จะเปิดคลินิกก่อน หลังจากนั้นไปเรียนต่อให้จบแล้วค่อยว่ากัน’

‘ก็มาเรียนที่เชียงใหม่สิ แต่งงานแล้วค่อยเรียน พ่อคุยกับทางคุณโชติเขาแล้ว เขาไม่มีปัญหาอะไรเรื่องนี้’

‘เกี่ยวอะไรกะเขา’

‘เกี่ยวสิ ก็แกต้องแต่งงานกับเขา’

‘ใครบอกแกจะแต่ง อุตส่าห์หนีไปเรียนหมอ แถมหลบไปใช้ทุนสามจังหวัดมาตั้งหลายปี ใครจะไปยอมลงเอยเหมือนพี่ไก่ ผันไปเถอะ’ กุศลินเอ่ยพาดพิงถึงพี่สาวตัวเอง

‘อย่าให้พ่อต้องลงทุนไปตามแกกลับมาเองนะ’

‘ไว้เก็บเปิดคลินิกเรียบริ้อยพ่อค่อยลงมาดูละกัน ตอนนี้อายุเพิ่งมาเลย มากี่เสียเวลาเปล่า’

ดูเหมือน...ไม่ว่าอย่างไรพ่อก็ต้องการให้เธอแต่งงานกับ ‘วรโชติ’ สถานเดียว โดยไม่สนใจเลยว่าเธอเคยปฏิเสธไปอย่างชัดเจนแล้ว เพราะไม่ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการแสวงหาผลประโยชน์ทางการเมืองและธุรกิจตามความประสงค์ของพ่อ ซึ่งกุศลินก็ตั้งใจจะหลบเลี่ยงเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนกว่า...จนกว่าอะไรล่ะ ก็อาจเป็น...จนกว่าจะได้พบผู้ชายสักคนที่เธอจะแต่งงานด้วย

หลังจากถูกพ่อโทรศัพท์มาป่วนแต่เช้า หญิงสาวจึงตาสว่างจนต้องลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวแล้วขับรถมาที่สวนพฤกษศาสตร์แห่งนี้ นี่เป็นครั้งที่สี่ของกุศลินสำหรับการมาเดินเล่นที่สวนพฤกษศาสตร์สากลภาคใต้ซึ่งตั้งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติที่ตำบลทุ่งค่าย ห่างจากตัวจังหวัดราวสิบสามกิโลเมตร เธอชอบที่นี่เป็นพิเศษเพราะมีสะพานเรือนยอดไม้ให้เดินชมธรรมชาติท่ามกลางบรรยากาศสดชื่นของป่าดิบชื้นและป่าพรุอันอุดมสมบูรณ์

หญิงสาวใส่หูฟังแบบอินเอียร์ ฟังเพลงดังๆ จากไอพอดพลาจเดินคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปบนสะพานศึกษาธรรมชาติเรือนยอดไม้ ซึ่งมีสะพานที่เชื่อมแต่ละช่วงด้วยหอคอยสูงจากพื้นดินตั้งแต่ระดับสิบเมตรจนถึงสิบแปดเมตร ยามเดินบนสะพานที่ยาวถึงร้อยเจ็ดสิบห้าเมตรแล้วมองลงข้างล่างจะให้ความรู้สึกหวาดเสียวอย่างยิ่ง แต่การได้ชมธรรมชาติที่สูงจากพื้นดินมากขนาดนี้ทำให้เธอได้มองเห็นพืชพันธุ์และสภาพป่าในอีกมุมมองหนึ่งที่แตกต่าง ให้ความรู้สึกปลอดโปร่งเสมือนได้ปลดปล่อยอารมณ์อันอัดอั้นคับแน่นในใจชั่วขณะ

เมื่อลงมาจากสะพานเรือนยอดไม้ในราวๆ หนึ่งชั่วโมงถัดจากนั้น กุศลินพบผู้ชายลักษณะคุ้นตาคนหนึ่งยืนอยู่บนทางเดินด้านล่าง เขาจ้องมองมาที่เธอเงียบๆ อย่างตั้งใจ ก่อนจะส่งโทรศัพท์มือถือให้

เมื่อเธอกำลังจะเดินผ่าน กุศลินมองเขางงๆ พลังดึงดูดพุ่งออกจากหูทั้งสองข้างของตน

"ผมเดินตามมาห่างๆ ทันเห็นตอนคุณทำมันตก" เขาชี้ไปที่พื้นใกล้ทางขึ้นสะพานเรือนยอดไม้ "พยายามเรียกแล้วแต่คุณไม่ได้ยิน"

"ฉันใส่หูฟังอยู่ค่ะ คงเปิดเพลงดังไปหน่อย" หญิงสาวตอบด้วยสีหน้าที่ยังงุนงงขณะยื่นมือไปรับโทรศัพท์ แล้วยกมือไหว้เขาด้วยความขอบคุณ "แล้วทำไมคุณไม่วิ่งตามขึ้นไปล่ะคะ"

"ขนาดเรียกหลายครั้งคุณก็ยังไม่ได้ยิน คุณเดินเร็ว ผมไม่ยอมตามขึ้นสะพานนั้นด้วย" เขาบ้วนน้ำลายบนสะพานเรือนยอดไม้ตรงความสูงชั้นแรก พร้อมกับบอกลำเอียงด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย "คือ...ผมเคยลองขึ้นมาแล้ว แต่สะพานไหวโยกเยกมากเกินไปจนใจกลับลงทางเดิมเมื่อที่ผมเลยไม่ตามคุณขึ้นไป"

คนฟังชะงัก มีสีหน้าอึ้งไปชั่วขณะหนึ่งแล้วหลุดหัวเราะคิกอย่างก๊ลกไม่อยู่ ก่อนจะพึมพำขอโทษด้วยใบหน้าที่ขึ้นสีระเรื่ออย่างรู้สึกเสียมารยาท ท่าทางออกจะแมน ตัวก็ออกโตโต แต่ใจเสาะซะไม่มี "สะพานแรกไหวแรงเหมือนเจตนาจะชกเท่านั้นแหละค่ะ สะพานต่อไปไม่ได้ลื่นแบบนั้น วิวข้างบนสวายนะคะ อากาศก็สดชื่น"

"ไม่ล่ะครับ ผมกลัวความสูง" เขายิ้มพลงยอมรับอย่างไม่กลัวเสียฟอร์ม

หญิงสาวกลั่นยิ้มขึ้น "ยังไงก็ขอบคุณมากนะคะที่อุตส่าห์รอคิ้อยู่ตรงนี้ตั้งนาน น่าจะชั่วโมงหนึ่งได้แล้วมั้ง" เธอกล่าวอย่างรู้สึกผิด พลังมองเขาเกาะแน่นที่มีร่องรอยจากยุกกั๊ดแล้วนึกขึ้นได้ว่ามียาม่องชนิดชี้ฝั่งตลစ်หนึ่งอยู่ในกระเป๋า เลยรีบล้วงออกมาส่งให้เขา "คุณโดนยุกกั๊ดใช่ไหม ทายาเสียสิคะ"

"คนเป็นหมอนี้ต้องคอยรักษาใครๆ แบบนี้เสมอหรือครับ" เขากระเช้าขณะรับตลစ်ยาไปจากเธอ

หญิงสาวเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย "คุณรู้ได้ยังไงคะว่าฉัน..."

เขาสบตาเธอพลางยิ้มโดยไม่ตอบคำถาม ก่อนจะหลุบตาลงมอง
ตลับยาในมือแล้วเปิดฝาดอกเพื่อป้ายยาทาตรงตุ่มยุ้งกัดด้วยท่าที่
ไม่เร่งร้อน

"จำได้แล้ว คุณคือ...คนงานบ้านยัยทิพย์!" กุศลสินอุทานเมื่อนึกออก
เธอจึงเขาตาโตแทบถลน อีกฝ่ายดูแตกต่างจากที่เธอเคยเจอเมื่อ
ครั้งก่อนลิบลับ เวลานี้เขาสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียวยาวๆ พับขึ้นถึง
ข้อศอก กับกางเกงสแล็กส์สีเทาเข้ม รองเท้าหนังสีดำ คาดข้อมือด้วย
นาฬิกาหน้าปัดดำตัวเรือนโลหะเรียบหรู ผมเผ้าหวีเรียบ เป็นระเบียบ
และสะอาดสะอ้านตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า

"ขอบคุณครับที่ยังจำกันได้" เขาตอบด้วยสีหน้าขบขันจางๆ "แผล
ที่เท้าผมหายดีแล้ว วันนั้นต้องขอบคุณมากจริงๆ"

วันก่อนนั้นหลังจากที่เธอทำแผลให้เขาเสร็จ แทนทิพย์ก็โทร
มาบอกว่ากลับถึงบ้านแล้ว กุศลสินจึงย้าให้เขาไปฉีดยาที่โรงพยาบาล
แล้วผละกลับเข้าบ้านทันที เมื่อเจอแทนทิพย์ก็มัวแต่คุยกันเรื่องอื่น
ทั้งเรื่องที่เขาจะไปพักที่โรงแรมโดยไม่ยอมอยู่บ้านภูมิภุรา กับเรื่อง
อาคารพาณิชย์แห่งหนึ่งของครอบครัวแทนทิพย์ที่อยู่ในตัวเมือง
ซึ่งกุศลสินต้องการขอเช่าพื้นที่เพื่อเปิดคลินิก

"คุณดูไม่เหมือนคนที่ฉันเจอที่บ้านยัยทิพย์วันนั้นเลย อย่างกับ
คนละคนแหละ" หญิงสาวพึมพำขณะกราบมองทั่วตัวเขาอย่างถือวิสาสะ
ด้วยสีหน้าอึ้งแกมทึ่ง "จริงๆ แล้ว...ฉันน่าจะเข้าใจผิด คุณคงไม่ใช่
คนงานล่ะสิ ใช่ไหมคะ"

แทนที่จะตอบเขากลับยกมือขึ้นมองนาฬิกา "ผมต้องรีบไปธุระ
แล้ว ไว้เจอกันใหม่ะครับ"

"อ้อ ค่ะ เชิญตามสบาย" เธอรีบบอกแล้วยืนนิ่งมองเขาก้าวยาวๆ
จากไป ก่อนจะย่างฝีเท้าตามช้าๆ จนกระทั่งร่างสูงของชายหนุ่มลับ

สายตา

เสียมารยาทมาก ถามก็ไม่ยอมตอบ ทำเป็นอมพะนำ! แต่ถึง
เขาจะเป็นใคร เธอก็ไม่เห็นจะสนใจอยากรู้เลยสักนิด...ไม่เลย!

แทนทิพย์กับกุศลินเคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ทั้งคู่เรียน
คนละคณะแต่รู้จักกันได้เพราะตอนปีหนึ่งเคยมีชั่วโมงที่ต้องเข้าเรียน
ด้วยกันอยู่หนึ่งวิชา ด้วยความที่แทนทิพย์เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์
ดีและทั้งคู่ก็เกิดต้องชะตากันทันทีตั้งแต่แรกพบ จึงคบหากันเป็นเพื่อน
นับแต่บัดนั้น แม้จะไม่สนิทชิดเชื้อมากนักเพราะอยู่กันคนละคณะ
แต่ก็คบหากันเรื่อยมาและไม่เคยขาดการติดต่อ

จนกระทั่งตอนนัดเจอกันที่กรุงเทพฯ เมื่อปีที่แล้ว แทนทิพย์ได้
จุดประกายให้กุศลินเริ่มคิดถึงเรื่องการมาเปิดคลินิกที่ตรัง ในที่สุด
กุศลินจึงตัดสินใจลาออกจากราชการเพื่อย้ายมาเริ่มต้นชีวิตที่นี่ใน
เวลานี้ ซึ่งเธอก็ได้แทนทิพย์เป็นคนดูแลและจัดการหลายๆ อย่างให้
โดยเฉพาะเรื่องเปิดคลินิก

"เพื่อนเราเขาได้ช่างตกแต่งภายในเรียบร้อยแล้วหรือยังทิพย์"
'ภูสินธ์' พ่อของแทนทิพย์เอ่ยถามด้วยความใส่ใจที่โต๊ะอาหารเช้า

คนที่นั่งอยู่ด้วยกันตอนนี้มีแทนทิพย์กับพ่อแม่ และ 'ภูชนะ'
ลูกพี่ลูกน้องของพ่อซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของแทนทิพย์ เนื่องจากพ่อแม่ของ
ภูชนะเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเล็ก ภูสินธ์จึงเป็นญาติสนิทที่เสมือนเป็น
ผู้ปกครองของภูชนะมาตลอด เนื่องจากบ้านภูมินิกรเป็นที่พักอาศัยของ
ครอบครัวใหญ่ที่มีลักษณะแบบบ้านเดี่ยวหลายหลังปลูกอยู่ในอาณา
บริเวณเดียวกัน ภูชนะซึ่งยังไม่ได้แต่งงานมีครอบครัวจึงมักมาทานข้าว
กับครอบครัวของภูสินธ์เป็นประจำ

"ช่างจะมาวันนี้แหละคะ ทิพย์ก็จะไปช่วยดูด้วย นัดกันไว้เก้าโมง"

"แล้วหมอก็คิดจะนอนโรงแรมไปถึงเมื่อไหร่ กว่าจะตกแต่งคลินิก

กับที่พักรเสร็จก็คงอีกนาน บ้านเรายังมีห้องว่างเยอะแยะ แม้ว่าพามาพักที่นี่ไม่ดีกว่าหรือ เกรงใจไม่เข้าเรื่อง" วิภาดา แม่ของแทนทิพย์บ่น

"เขาไม่ยอมมาหรอกค่ะ"

"หรือพ่อเขาห้ามคบกับบ้านเรา เพราะภู่เป็น ส.ส. พรรคการเมืองฝ่ายตรงข้าม..."

"แหม เปลา่หรือคะแม่ พ่อเขาไม่รู้จักทิพย์ชะหน่อย เก่บอกว่าพ่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมเก่ถึงเลือกมาอยู่จังหวัดเรา ไม่รู้เลยว่าเกมีเพื่อนอยู่ที่ตรงสองคน...คือทิพย์แล้วก็เพื่อนอีกคนที่เป็นหมอยุ่ที่นี่อย่าว่าแต่พ่อเก่เลยคะ เก่เองเขาก้ยังไม่รู้เลยว่าอาภู่เป็นญาติทิพย์"

"งั้นทำไมหมอยุ่เขาไม่ยอมมาพักที่นี่" วิภาดาถามอย่างข้องใจเต็มที

"เขาแค่เกรงใจเท่านั้นแหละคะ เก่เขาจะให้ช่างตักแต่งบนชั้นสามของตึกนั้นก่อน เพราะจะทำเป็นที่อยู่ แล้วถึงค่อยทำในส่วนของคลินิกตรงชั้นสองกับชั้นล่างที่หลัง" แทนทิพย์เล่า "แต่จริงๆ อาทิตย์หน้าเกเขาต้องขึ้นกรุงเทพฯ ไปอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับโรคผิวหนังอะไรนี่แหละคะ แล้วอีกสามเดือนกว่าจะกลับลงมาอีกที คิดว่าถ้าไม่มีปัญหาอะไร ตอนนั้นคลินิกน่าจะเรียบร้อยแล้ว ทิพย์รับปากจะดูแลเรื่องตักแต่งอาคารแทนให้"

"ตักแต่งทั้งหลังแบบนั้นคงหมดไม่ใช่น้อย ตกลงว่าภู่ทำสัญญาเช่าระยะยาวให้เขาแต่ไม่ได้ขายให้ไปเลยใช่ไหม" ภูสินธ์ถาม

"อาภู่ให้ทิพย์เป็นคนจัดการแทนทั้งหมดคะ เก่เขาอยากซื้อเลยแต่อาภู่เสนอค่าเช่าให้ถูกมาก บอกว่าให้เขาลองๆ ทำดูก่อน ถ้าเวิร์กแล้วจะทำต่อไปอีก อาภู่ก็จะขายให้ทีหลัง เก่เขาเห็นว่าค่าเช่าถูกก็เลยไม่ได้ว่าอะไร ตกลงว่าจะทำสัญญาเช่าไปก่อนนะคะ แต่ขนาดเห็นชื่ออาภู่ในสัญญา เขาก้ยังไม่เอะใจเลยว่าเป็นใคร รู้แต่ว่าเป็นอาของทิพย์"

"ผมไม่ได้คิดจะใช้ทำอะไรอยู่แล้วครับ ก็เลยให้เพื่อนทิพย์ลองเช่า

เข้าไปก่อน" ภูชนะกล่าวเสริม

"ไม่เผื่อขยายที่ทำการพรรคเลยรีง" ภูสิทธิ์ถาม

"คงไม่ต้องแล้วละครับพี่สิทธิ์ แค่อสองห้องตรงนั้นก็กว้างขวางมากแล้ว"

"เก้เขาชอบมากเพราะตึกนั้นมีที่จอดรถข้างหลังกว้าง ทางเข้าที่จอดรถก็ไม่แคบ มีที่กินข้าวเข้ากับร้านขนมเบี๊ยะที่เขาติดใจอยู่ใกล้ๆ อีกต่างหาก อีกหน่อยอาจอยู่กับเก้คงเจอกันแถวนั้นบ่อยๆ แต่ตอนนี้ทั้งสองคนยังไม่เคยเจอกันเลยละะ วันที่เขามาทานข้าวบ้านเราครั้งก่อนอาจก็เข้าไปประชุมที่กรุงเทพฯ พอดี"

"เคยเจอกันแล้ว" ภูชนะท้วง

"คะ?"

"วันที่เขามารอทิพย์อยู่บ้านตั้งนานนั้นไง วันนั้นบ้านเหมือนจะไม่มีใครอยู่ แต่อาจกลับจากงานเกษตรแฟร์ตั้งแต่บ่ายก็เลยได้เจอเพื่อนทิพย์"

แทนทิพย์ทำหน้างๆ ก่อนจะเบิกตาโตแสดงอาการตกใจเมื่อคิดอะไรได้ "อย่าบอกนะว่าอาจคือคนงานก่อสร้างหล่อล่ำเหมือนนักร้องเกาหลี่ที่เก้ว่า"

"คนงานก่อสร้างหล่อล่ำอะไรกันยัยทิพย์" วิภาดาหัวหน้าถาม

"ก็วันก่อนอยู่ๆ เก้เขาก็พูดให้ทิพย์ฟังว่ามาเจอคนงานก่อสร้างที่บ้านเรา หล่อล่ำแถมยังขาวจืดอย่างกับบอยแบนด์เกาหลี่ เก้เขาบอกว่าไปเจอตอคนนายคนนั้นโดนแก้วตำเท้าพอดี เขาเลยทำแผลให้แล้วไล่ไปฉีดยากันบาดทะยัก"

"อาไม่ได้บอกเขาสักคำว่าเป็นคนงานก่อสร้าง"

ดวงตากกลมโตของแทนทิพย์ขยายขึ้นยิ่งกว่าเดิม "แปลว่าเป็นอาจจริงๆ ใช่มั้ยคะ"

"วันนั้นช่างที่มาทำเรือนในสวนให้อาเขาขอให้ลูกน้องลาหยุดกัน

วันหนึ่ง ตอนนั้นอาเองว่างๆ อยู่เลยไปตรวจดูงานตรงนั้นหน่อย แต่คงมีคนทำแก้วแตกไว้แถวๆ กองทราย อาเลยไปเหยียบโดนเข้า"

"แหม เพื่อนทิพย์นี่มีตาหามีแวไม่ มาคิดว่าอาฏเป็นคนงานก่อสร้างได้ไง" แทนทิพย์บ่นเคืองๆ

ภูชนะหัวเราะ "คงเพราะวันนั้นเขาเห็นว่าอาแต่งตัวโหลมๆ บัวนเปียนอยู่ในบริเวณก่อสร้าง มีผ้าขาวม้าจากงานเกษตรแฟร์พาดบ่าไว้เช็ดเหงื่ออีกต่างหาก เพื่อนทิพย์เลยเข้าใจผิด"

"แล้วหมอเก้เขาไม่เคยเห็นรูปอาฏที่ไหนเลยรีไร เวลามีถ่ายทอดอภิปราย อาฏก็ลุกขึ้นพูดออกบอย" วิภาดาถามอย่างนึกขัน

"ถึงเห็นเขาก็ไม่สนใจมองหอรอกคะคุณแม่ เก้มันยึดการเมืองจะตายไป คงไม่สนใจจะอยากรู้หอรอกว่าใครเป็น ส.ส. ที่นี้บ้าง ยิ่งเรื่องอภิปรายนะไม่ต้องพูดถึง จ้างก็ไม่ดู ถึงเห็นชื่ออาฏ เขาก็ไม่เอะใจว่าอยู่บ้านเดียวกับเก้ เพราะเขาเข้าใจว่านามสกุลเรามีอยู่ทั่วเมือง ทิพย์เองก็ไม่เคยคุยเรื่องอาฏให้เขาฟังเลย เพราะรู้ว่าเขาไม่ชอบอะไรที่เกี่ยวข้องกับการเมือง" แทนทิพย์ชี้แจง "แต่เก้เขาเพิ่งพูดถึงคนงานก่อสร้างที่ว่านั้นให้ทิพย์ฟังเมื่อสามสี่วันก่อนนี่เองคะ พอดีวันนั้นเขาไปสวนฯ พุงค่ายเจอคณะวิวหีได้สมุทรไปทำกิจกรรมเข้า แล้วก็เลยเจอคนงานก่อสร้างที่ว่าอีก วันนั้นอาฏเองก็ไปที่นั่นด้วยใช่ไหมละ"

ภูชนะพยักหน้าตอบยิ้มๆ

"เก้โทรมาคุยกับทิพย์ว่าไรรู้ไหมคะ เขาคิดว่ามันอาจจะเป็นบุพเพสันนิวาสระหว่างเขากับผู้ชายคนนี้ก็ได้อะ เลยตรงไม่ตกมาหลายวันแล้วว่าจะจ้างให้ช่วยมาปปลอมเป็นสามีไว้หลอกพ่อกับแม่ดีไหม เพราะตอนนี้เขากำลังเครียดที่ถูกพ่อบังคับให้กลับไปแต่งงาน เขาเลยถามทิพย์ว่าพอจะรู้จักหรือติดต่อคนงานที่ว่าให้ได้รีเปล่า ทิพย์ไม่ได้สนใจเพราะคิดว่าเขาพูดเล่นๆ แต่พอรู้ว่าเป็นอาฏ...ทิพย์ว่าเก้มันต้องปิงอาฏจริงๆ แน่เลย"

"เหลวไหล่น้ายยทิพย์" วิภาดาเอ็ดลูกสาว "หมอก่แกคงล้อเล่นไปอย่างนั้นเอง ถ้าอาภุเป็นคนงานก่อสร้างจริงๆ อาจจะไม่มีปัญหาเท่าที่เป็นอาภุของเราแบบนี้ก็ได้"

"นั่นละสิคะ" แทนทิพย์มองภูธนะแล้วถอนใจเฮือก "ถ้าเขารู้ว่าอาภุเป็น ส.ส. คงสยอมน่าดู ยิ่งถ้าพ่อเก็รู้ว่าลูกสาวแอบชอบอาภุคงรีบมาลากกลับบ้านไปแต่งงานแทบไม่ทันแหละ"

"แล้วที่ภูโดนแก้วบาดนั่นละเป็นยังงี้บ้าง ทำไม่ไม่มีใครพูดให้ฟังเลย" วิภาดาถามผู้มีศักดิ์เป็นน้องสามมียอย่างห่วงใย

"ผมไม่ได้บอกใครหรอกครับพี่ดา แผลแค่เล็กน้อยแทบไม่มีปัญหากับการเดิน ไปฉีดยาแก้ปวดก็หายก็เรียบร้อย หายแล้วละครับตอนนี้ ตั้งเกือบสามอาทิตย์มาแล้ว"

หลังจากนั้นประเด็นการสนทนาของภูธนะก็ถูกภูสินธ์ชักนำไปสู่หัวข้อการเมือง ทั้งให้แทนทิพย์กับผู้เป็นแม่คุยเรื่องกุศลสินด้วยกันตามลำพัง

สิ่งหนึ่งที่ทำให้กุศลสินพอใจมากเป็นพิเศษจนพอจะชดเชยความเซ็งที่คลินิกของเธอต้องอยู่ติดกับที่ทำการพรรคของ ส.ส. ในพื้นที่ก็คือมีร้านขนมเปี๊ยะเจ้าอร่อยอยู่ไม่ไกลจากนั้นด้วย ซึ่งเธอสามารถจะเดินไปนั่งจิบชาทานขนมอย่างสบายอารมณ์ที่ร้านนี้เมื่อไรก็ได้

ดังนั้นหลังจากคุยกับช่างตกแต่งภายในเรียบร้อยแล้ว เธอจึงชวนแทนทิพย์ไปที่ร้านขนมเปี๊ยะทันที ขณะกำลังเพลิดเพลินกับการจิบชาอุ่นคู่กับขนมเปี๊ยะไส้โปรต กุศลสินก็ชะงักกึกทันควันเมื่อมีหนุ่มสาวคู่หนึ่งเดินควงกันเข้ามาในร้าน

"มากี่ทีก็ทานแต่ไส้เผือกหอมไข่เค็ม ฉันบอกแล้วว่าให้ลองงาดำกับถั่วแดงไข่เค็มบ้าง พุทราจีนไข่เค็มก็อร่อยนะ..." แทนทิพย์หยุดนำเสนอเมื่อเห็นท่าที่เหมือนไม่รับรู้ของคู่สนทนา พลางหันไปมองตาม

สายตาของอีกฝ่าย "อาภุ!"

ภูชนะเห็นทั้งคู่หันที่เช่นกัน เขาเดินเข้ามาทักที่โต๊ะโดยมีสาวสวย
ร่างระหงผิวขาวผ่องเคียงคู่มาด้วย "อามาส่งปิ่นซื้อของฝากกลับ
กรุงเทพฯ"

เมื่อเห็นแทนทิพย์ยกมือไหว้ผู้หญิงคนนั้น กุศลจึงทำตาม ซึ่ง
หล่อนก็รับไหว้พวกเธอด้วยท่าที่เป็นมิตรบวกกับรอยยิ้มที่น่ามอง

"อาปุ่นจะกลับแล้วหรือคะ" แทนทิพย์ถาม

"ค่ะ มาอยู่เสียหลายวัน ระบายนานๆ เดี่ยวแฟนภูจะหึงเพราะ
เข้าใจผิด" สาวอารมณ์ดีพูดพลางปรายตามองภูชนะอย่างหยอกเย้า
หล่อนเป็นคนที่สวยเนียบอย่างแลดูเป็นธรรมชาติตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
ท่าทางเป็นคนจิตใจดีและมีความสดใสเปล่งปลั่งอย่างคนที่เต็มไปด้วย
ความสุขจนน่าอิจฉา

"แฟนอาภุ? นิดานะหรือคะ" แทนทิพย์ถามด้วยรอยยิ้มซัน

"ก็ไม่ว่ามีแค่คนเดียวหรืเปล่านั้นสิจะ เกิดมีคนอื่นที่อ่าไม่รู้
อีกก็ยังไม่รู้" หล่อนสบตาภูชนะยิ้มๆ ในขณะที่ฝ่ายชายเพียงแค่มิ
ตอบโดยไม่พูดอะไร "บอกให้ตัดสินใจเลือกใครสักคนแล้วรีบแต่งงาน
ซะก็ไม่วุ่นวาย เป็นนักการเมืองแต่ยังโสดแถมพัวพันกับผู้หญิง
หลายรายแบบนี้มันมีผลลบต่อภาพลักษณ์กับคะแนนนิยม"

"ผู้หญิงหลายรายที่ไหนกัน ไม่เคยมี" ภูชนะพิมพ์แย้งเบาๆ
วินาทีนั้นเองที่เขามองสบตากุศลนวบหนึ่ง

"อ๊ะ จริงสิคะ ลืมแนะนำ นี่หมอเก้เพื่อนทิพย์คะ จะมาเปิดคลินิก
ที่นี่" แทนทิพย์เอ่ยขึ้นก่อนแนะนำภูชนะกับ 'ปุ่นธนา' ให้กุศลรู้จัก
พอปุ่นธนาขอตัวไปเลือกขนมในร้าน ภูชนะจึงถูกทิ้งไว้กับหลานสาว
ที่โต๊ะ

"มานั่งทานขนมตอนนี้ทานกลางวันกันมาแล้วหรือ" ภูชนะถาม
พลางมองนาฬิกาข้อมือตัวเองแล้วมองขนมบนโต๊ะ

"ยังคะ" แทนทิพย์รีบตอบ "แต่ถ้าอาภุจะเลี้ยง ทิพย์กับเก้ก็จะไปทานด้วย ถ้าไม่คิดว่าเราจะไปเป็นก้าง..."

"ก็ไปด้วยกันสิ อาจจะพาไปเลี้ยงข้าวก่อนกลับกรุงเทพฯ อยู่แล้วเราสองคนไปด้วยก็ได้"

"อาภุไม่ได้ไปกรุงเทพฯ พร้อมอาปุ่นหรือคะ" แทนทิพย์ถาม ภูชนะส่ายหน้าเบาๆ "อาไปวันมะรืน ว่าง จะไปทานข้าวด้วยกันไหม"

"ไปไหมเก้" แทนทิพย์หันมาชวนภูชนะอย่างกระตือรือร้น จึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าเพื่อนนั่งเงิบงันด้วยสีหน้าค่อนข้างเรียบจนเกือบจะตึง หล่นจิ้งจอกออกมาเบาๆ อย่างเพิ่งนึกออกด้วยท่าที่ตื่นตกใจ "ตายจริง! ฉันลืมบอกเธอเรื่องนี้ไปเสียสนิทเลย!"

"บอกอะไร" ภูชนะเป็นคนถาม

"ก็..." แทนทิพย์ยิ้มเหวๆ เมื่อเห็นว่าภูชนะได้แต่นั่งจนผิตรีสัย หล่นจิ้งจอกอธิบายเสียงอ่อย "เก้คงตกใจที่ออยู่ๆ มาเจออาภุ แล้วรู้ว่าอาภุไม่ใช่คนงานก่อสร้าง แต่เป็น ส.ส. แถมเป็นอาของทิพย์ด้วย คือ... ทั้งที่ทิพย์รู้แล้วว่าเก้เข้าใจผิดเรื่องอาภุเป็นคนงานก่อสร้าง แต่ทิพย์ลืมบอกเก้..."

"อ้อ" ภูชนะทำเสียงรับรู้เบาๆ ด้วยดวงตาเป็นประกายขบขันทันที

ซึ่งแววตาของเขาทำให้ภูชนะยิ่งหน้าตึง เพราะตอนเจอเขาที่บ้านภูมิภูรา ภูชนะไม่พยายามแก้ไขความเข้าใจผิดของเธอเลยแม้แต่บ่อย เขาปล่อยให้เธอคิดว่าเขาเป็นคนงานก่อสร้างและก็คงแอบหัวเราะเยาะความมั่งงั่งของเธอมาตลอดจนกระทั่งเวลานี้!

'คุณคงเป็นหัวหน้าคนงานละสิ ถึงจะไม่ได้ลงมือจับงานเองทุกอย่าง แต่ตอนอยู่ในเขตก่อสร้างแบบนี้ น่าจะสวมรองเท้าหนาๆ และแต่งตัวให้รัดกุมดีกว่า รองเท้าแตะพื้นบางๆ แบบนี้อันตราย ทั้งตะปู

เศษแก้ว เศษเหล็ก เศษกระเบื้อง' กุศลลินแนะนำเป็นเชิงบ่นตอนที่
ช่วยทำแผลให้

'คราวหลังผมจะระวังให้มากกว่านี้ครับคุณหมอ'

'ว่าแต่ตรงนี้เขาจะทำไมเป็นอะไรหรือคะ ศาลาพักร้อนหรือว่า
โรงเก็บของ' หญิงสาวชวนคุย

'คล้ายๆ ศาลาพักร้อนครับ แต่จะใช้ทำเป็นเรือนเล็กกรูกระจก
ติดแอร์'

'เรือนเล็กๆ ปลูกอยู่ในสวนร่มรื่นแบบนี้ เสร็จแล้วคงสวยดีนะคะ'

'ครับ'

'แล้วเดี๋ยวคุณจะไปโรงพยาบาลยังไ้คะ คงเดินไม่สะดวก'

'คุณหมอไม่มีวัคซีนติดตัวมาเลยหรือครับ ผมอยากฉีดให้เสร็จ
ตรงนี้เลย'

คำถามที่อ้อๆ ของเขาทำเอากุศลลินหัวเราะเต็มเสียงอย่างลึ้มตัว
'แหม ไม่ใช่สิตัวแพทย์นี่น่าจะได้พกกระเป๋าวัคซีนติดตัวมาด้วย
คุณมีประกันรีเปลล่าละ นี่เป็นอุบัติเหตุ เบิกค่ารักษาจากประกันได้นะ
หรือถ้าไม่มีประกันก็น่าจะขอเบิกค่ารักษาได้จากเจ้านายคุณหรือจาก
คนบ้านนี้'

'ผมมีประกันครับ'

'เยี่ยม!'

ตอนนั้นเธอยิ้มให้เหมือนตั้งใจแสดงความยินดีกับเขาอย่าง
เต็มที่ จนเขาเองก็คงท่าเธอแทบตายที่บังอาจเป็นห่วงกลัวว่าคนอย่าง
เขาจะไม่มีปัญญาจ่ายค่ารักษา!

อีกทั้งตอนที่เธอพบเขาเมื่อไม่กี่วันก่อนในสวนพฤกษศาสตร์
ทุ่งค่าย เขาก็ยังมีหน้ามามอมพะน้าไม่ยอมเฉลยให้ฟังเสียให้สิ้นเรื่อง
แบบนี้มันหัวใจแก้งให้เธอเข้าใจผิดซัดๆ คนอะไรเจ้าเล่ห์ได้หน้าชื่อๆ
ขนาดนี้!

หญิงสาวย้อนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาอย่างขมกลืนอารมณ์โดยพยายามไม่เฝ้าปากหรือทำหน้าบูดบึ้งจนเกินงาม

"จริงๆ แล้วอาภุเป็น ส.ส. ที่นี่ เธออย่าโกรธเลยนะที่ฉันไม่รีบบอกให้ไวกว่านี้ แต่รู้ตอนนี้ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่นา ไข่ใหม่ล๊ะ ขำๆ ดิออก" แทนทิพย์พยายามไกล่เกลี่ยเมื่อรับรู้ถึงบรรยากาศไม่รื่นรมย์ "ฉันเองก็รู้เมื่อเช้านี้เหมือนกันว่าเธอเข้าใจผิดเรื่องนี้ เพราะเพิ่งได้คุยกับอาภุ ก็อย่างที่ฉันเคยบอกเธอไว้ว่าอาภุเป็นเจ้าของอาคารที่เธอเช่าอาภุให้ฉันช่วยจัดการแทนเพราะพักนี้อาภุไม่ค่อยว่าง แถมมีเพื่อนมาหาด้วย เข้าใจหน่อยนะเก"

กุศลสินพยักหน้ารับเงียบๆ เธออยากพูดออกไปตรงๆ ว่าคนที่เธอโกรธไม่ใช่แทนทิพย์ เป็นภรรยาต่างหาก แต่เธอก็ไม่ได้พูดออกไป ทว่าอีกฝ่ายหนึ่งดูเหมือนจะรู้ตัวดี เขาจึงหันมากล่าวกับเธอในประโยคต่อมา

"ขอโทษจริงๆ ครับที่อาทำให้ผมไม่พอใจ" ภรรยามองตาและคุยกับเธอตรงๆ เป็นครั้งแรก กุศลสินนั่งทั้งที่ในใจเหวี่ยง... 'อา' นั้นหรือ ฮี! ใครเป็นหลานคุณมิตราป!

"เก็ขอโทษเหมือนกันค่ะที่เห็น 'อาภุ' เป็นคนงาน" หญิงสาวพยายามทำเสียงเสมือนรู้สึกผิด แต่เธอเชื่อว่าภรรยาฟังออกว่าเธอจงใจเน้นคำว่า 'อาภุ' เพื่อประชดและหาเรื่องเขา "ส่วนใหญ่คนเป็น ส.ส. ก็น่าจะไปทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติในสภา เพราะชาวบ้านเขาเลือกมาให้ดูแลเรื่องออกกฎหมาย แต่เน่เล่นมาแต่งตัวเป็นคนงานใช้แรงงานก่อสร้างแบบนั้น ใครก็ต้องเข้าใจผิดเป็นธรรมดา"

"แหม อาภุก็ไม่เคยขาดประชุมสภาโดยไม่จำเป็นซะหน่อย" หลานสาวออกตัวแทนผู้เป็นอาที่ไม่พยายามโต้ตอบอะไรเลย "ก็แค่อยากออกแรงเรียกเหงื่อบ้างเป็นบางครั้งเท่านั้นแหละน่า ไข่ใหม่คะ อาภุ"

ภูธนะมองทั้งคู่อึ้งๆ "เอาเถอะ เอาเป็นว่าอาขอเลี้ยงข้าวเป็นการ
ไถ่โทษได้ไหมครับ"

"ไปด้วยกันเถอะนะเก้" แทนทิพย์ช่วยคะยั้นคะยอเมื่อเห็นกุศลินหนึ่ง
กุศลินพยักหน้าให้เพื่อนพลงเหลือบไปสบตาภูธนะแวบหนึ่ง
เขายิ้มให้เธออย่างน่านมอง แต่เธอกลับหลบตาเขาทันทีโดยไม่ยิ้มตอบ
เป็นการแสดงความมึนตึ๊งอย่างเสียมารยาท ทว่าครั้นมาคิดอีกที...
กุศลินก็อดงตัวเองไม่ได้ว่าเหตุใดเธอจะต้องไปโกรธเคืองเขานักหนา
เพราะเรื่องแค่นี้ ทั้งที่ปกติเธอก็โดนเพื่อนแสบๆ อ้าเล่นแบบแผลงๆ
เป็นประจำอยู่แล้ว แม้แต่เธอก็ยังชอบอำคนอื่นอยู่บ่อยๆ เพื่อความ
สนุกสนาน

ภูธนะเองคงแค่อยากจะแก้งอำๆ โดยไม่ได้คิดอะไร ซึ่งใครๆ
เขาก็ทำกันเป็นเรื่องปกติ แม้เธอจะคิดว่าการแก้งอำเป็นเรื่องของคนที่
สนิทกันเท่านั้นก็เถอะ แต่ครั้งนี้เธอจะทำเป็นเข้าไปกับภูธนะด้วยตาม
มารยาทโดยไม่คิดอะไรมากก็แล้วกัน และจะพยายามไม่เก็บมาเป็น
อารมณ์แง่งอนอย่างไม่เข้าทำอีก

บทที่ 2

การนิทาลับหลัง

แทนทิพย์เล่าเรื่องเกี่ยวกับภุชณะให้กุศลสินฟังในระหว่างทางไปร้านอาหารที่ภุชณะเป็นคนเลือก ว่าภุชณะเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพ่อของแทนทิพย์ และเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร...เป็นนักการเมือง

"ฉันไม่เคยเล่าเรื่องอาญเพราะรู้ว่าเธอไม่ป्ली่มอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการเมือง เลยคิดว่าไม่พูดน่าจะดีกว่า"

"ก็ดีแล้วละที่ไม่เล่า" กุศลสินพึมพำเป็นเชิงเข้าใจ

"แต่อาญเป็นคนดีนะเก"

"อย่าบอกนะว่าเธอคิดว่าพ่อฉันไม่ดี" กุศลสินย้อนถามด้วยใบหน้าใส่อบวักกับน้ำเสียงใสปิ้ง

แทนทิพย์เหลือบมองเพื่อนแล้วหัวเราะคิก "แหม ถึงจะทำงานการเมืองคนละขั้ว แต่ฉันก็ไม่ได้คิดว่าพรรคอาญดีกว่าพรรคพ่อเธอหรอก ถึงจะมีคุณอาเป็น ส.ส. แต่ฉันก็ไม่ได้פקใฝ่ในเรื่องการเมืองนอกจากอาญแล้วบ้านฉันก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอะไรกับการเมืองมากนัก เธอไม่ต้องคิดมาก"

"ทำไมต้องคิดมากด้วยละ ฉันไม่ได้คิดอะไรเลย"

"งั้นก็ดีแล้ว เพราะอีกหน่อยเธอคงได้เจออาภุบอย ส่วนใหญ่อาภุจะอยู่กรุงเทพฯ แต่ก็กลับมาลงพื้นที่ที่ตลอดทุกอาทิตย์ ถึงจะรู้สึกคันคะเยอเวลาอยู่ใกล้กับการเมือง เธอก็ควรแก่งัดทำเป็นดีกับคุณอาฉันไว้บ้าง เธอเห็นใช่ไหมล่ะว่าที่ทำการพรรคเขาอยู่ติดกับคลินิกเธอนะ"

"ตึกที่ฉันเช่าก็ของเขาด้วยใช่ไหม"

"ใช่ เคยมีคนมาขอเช่าหลายรายแล้วแต่อาภุไม่ยอมปล่อย อ้างว่าจะเก็บไว้ขยายที่ทำการพรรค ทั้งที่จริงๆ ไม่ได้คิดจะทำหรอก แต่เขาเห็นเธอเป็นเพื่อนฉันก็เลยยอมให้เช่าถูกๆ เห็นไหมล่ะว่าอาภุใจดีจะตาย ไม่เคยอคติเลยสักนิดว่าเธอเป็นลูกใคร..."

"แล้วทำไมเธอต้องคิดว่าฉันจะมีอคติด้วยล่ะว่าเธอเป็นหลานใคร" กุศลยืนยอนเพื่อนอีกครั้ง "ถึงจะรู้เรื่องอาเธอแต่ฉันก็ไม่เกี่ยวกับเราสองคนสักหน่อยนี่นา ใช่ไหมล่ะ"

แทนทิพย์ยิ้มเป็น "ก็เหงอยู่แล้ว"

"ผู้หญิงที่มาด้วยกันนั้นเป็นแฟนอาภุของเธอหรือทิพย์"

"รู้สิทั้งสองคนนี่เขาคบกันมาสิบกว่าปีแล้วล่ะ ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ 'เมกา' แต่เมื่อไหร่ก็เอาแต่อ้างว่าเป็นแค่เพื่อนกัน แต่ที่บ้านฉันเดาว่าอีกหน่อยคงไม่พ้นต้องลงเอยกันแหละ เพราะจนป่านนี้ก็ไม่เห็นทั้งสองคนมีแฟนเป็นตัวแทนตนสักที"

"แล้วคนที่ชื่อนิดาอะไรรึล่ะ" กุศลยืนยอนเสียงเรียบๆ เหมือนแค่อยากจะชวนคุย

"ก็ 'นิดา-สุภนิดา' ไงล่ะ รู้จักไหม"

"อ้อ ดารา เคยดูละครเขาเหมือนกัน เห็นในโฆษณาบ่อยๆ ด้วย" กุศลยืนยอนบอกพลางนึกถึงดาราสาวดารารุ่งหุ่่นดีที่มีผลงานละครซึ่งกำลังได้รับความนิยมในขณะนี้ และยังมีงานโฆษณาสินค้าทางโทรทัศน์ด้วย

"นิดาเป็นลูกสาวนักธุรกิจท้องถิ่นที่นี่ อาภุเคยทำธุรกิจกับพ่อเขาด้วย นิดาชอบอาภุตั้งแต่ก่อนเป็นดาราด้วยซ้ำ ตอนแรกก็นึกว่าได้เป็น

ดาราตั้งแล้วจะเลิกสนใจอาภุ ที่ไหนได้ เลือกตั้งคราวที่แล้วเขาก็ยังมาช่วยหาเสียงอีกต่างหาก"

"แปลว่าอาภุของเธอเขาชอบกับคนนี้ด้วย?"

"ไม่รู้สิ อาภุก็บอกว่าเป็นแค่เพื่อนเหมือนกัน แต่ฉันว่าผู้หญิงเขาไม่ได้คิดแค่เพื่อนหรอก เด็กกว่าเราสองสามปี คนละสไตร์กับอาภุณเลยละ แต่ที่บ้านฉันปลื้มอาภุณมากกว่า แต่ก็เข้าใจว่าอาภุเป็นส.ส. นิดาเป็นดาราภาพพจน์ดี ก็เลยค่อนข้างมีผลบวกกับคะแนนเสียงที่ไม่แปลกหรอกถ้าอาภุจะเลือกลงเอยกับนิตาทั้งที่รักอาภุณ"

"เป็นเกย์รีเปล่าเนี่ย"

"ใคร อาภุนะเธอ บ้า! ไม่ได้เป็น" แทนทิพย์รีบปฏิเสธแทนพัลวัน "เอาหัวฉันเป็นประกันได้เลย ฉันขอยืนยันว่าอาภุแมนร้อยเปอร์เซ็นต์แน่นอน"

กุศลินหัวเราะปฏิกิริยาของเพื่อน "แหม กลัวฉันปล่อยข่าวจุดคะแนนเสียงคุณอร่ามรังรีใจจะทียัย ไม่ต้องยืนยันแข่งขันขนาดนั้นฉันก็เชื่อเธออยู่แล้วละยะ"

เนื่องจากกุศลินตระหนักแล้วว่าไม่มีเหตุผลที่เธอจะต้องไปโกรธเคืองภุทธะจนเกินงามเพราะถูกเขาอำแค่นี้ ดังนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับเขาอีกครั้งที่ร้านอาหาร เธอจึงพยายามแสดงออกอย่างมีไมตรีและยิ้มให้เขาอย่างไม่สงวนท่าที ซึ่งเธอจับสังเกตได้ว่ารูปหนึ่งนั้นภุทธะออกอาการงุนงงกับปฏิกิริยาของเธอเล็กน้อย เพราะคงคาดไม่ถึงว่าเธอจะหายโกรธง่าย ๆ แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดอะไรออกมาตรง ๆ เลยก็ตาม

"...แล้วก็เก่งโตปลาด้วยค่ะ...อ๊ะ! ตายจริง ทำไมไม่เห็นสิ่งอะไรกันเลย กลายเป็นเก้งอยู่คนเดียว" กุศลินเอ่ยขึ้นเมื่อเพิ่งรู้สึกตัวพลางมองหน้าทุกคนด้วยความเขินอาย

"ฉันสั่งไปอย่างหนึ่งไง ต้มยำน้ำข้นทะเล" แทนทิพย์รีบบอก ก่อนจะเป็นคนเอยกับบริการว่าพอแค่นี้

"เลิกกลายเป็นว่าสิ่งแต่ของชอบเก้ทั้งนั้นเลย" กุศลลินมองหน้า
ปุณณภาพลงพูดเสียงอ่อย

"ไม่เป็นไรหรอกคะ ที่สิ่งมานั้นเราก็คานได้ทุกอย่าง ว่าแต่
หมอเก้สิ่งอาหารได้ทั้งนั้นเลย ชอบหรือคะ" ปุณณภาถามเมื่อเห็นว่า
กุศลลินสั่งแต่อาหารได้ ทั้งแกงไตปลา แกงเหลืองยอดมะพร้าว ใบเหลียง
ผัดไข่ กุ้งผัดสะตอกะปิ และคั่วกลิ้งเนื้อ ภายในร้านอาหารไทยบรรยากาศ
ร่มรื่น

"คะ ใช้ทุนอยู่ทางใต้มาสสามปี เลยก่อนข้างคุ่น แต่ไปทานที่
ภาคอื่นที่ไรู้สึกรสชาติไม่ถึงทุกที" กุศลลินตอบพร้อมกับยิ้มหวานให้
คนถามอย่างรู้สึกต้องชะตา แม้ว่าลึกๆ จะมีอารมณ์ริษยาอันน่าแปลก
ติตื่นขึ้นมารบกวนในจิตใจก็ตาม "อย่างเวลาทานดื่มช้า เดียวนี้จิ้ม
จิกโฉ่วไม่เป็นแล้วคะ ต้องน้ำจิ้มแบบผสมซอสพริกอย่างเดียว"

"เธอนะกลับกันเลยกับอาภุ อาภุเป็นคนใต้แต่ชอบอาหารเหนือ
เวลาแวะไปหาสมัยฉันเรียนที่เชียงใหม่อาภุเป็นต้องให้พาไปทานแต่
อาหารเหนือแท้ๆ ตลอด ทั้งขนมจีนน้ำเงี้ยว ข้าวซอย แกงฮังเล ใส่วัว
น้ำพริกอ่อง น้ำพริกหนุ่ม แคบหมู อะไรวกนั้นะ อาภุชอบจริงๆ
ทุกวันนี้กลับจากกรุงเทพฯ ที่ไรก็ยังหาซื้อหอบกลับมาด้วยตลอด"

กุศลลินทำตาโตเล็กน้อยและเปลออูทานถามภูษนะอย่างเหลือเชื่อ
"จริงหรือคะ"

ชายหนุ่มยิ้มให้เธอ "ครับ"

"ชอบแบบทานได้บ่อยๆ เลยนะหรือคะ" หญิงสาวซักต่อ ซึ่งเรียก
ว่าเธอเพิ่งยอมคุยกับเขาจริงๆ เป็นครั้งแรกของวันนี้

"ครับ"

"แปลกจัง ส่วนใหญ่เพื่อนเก้ที่เป็นคนภาคอื่นมักจะบอกว่า
ทานยากมั่งละ ทานไม่เป็นมั่งละ หากคนที่ชอบจริงๆ ได้น้อยมาก"

"นั่นดิ ที่บ้านเราก็มียแต่อาภุนี้แหละที่ชอบทานขนาดนี้" แทนทิพย์

เสริม

"สงสัยอยู่กับหมอเกิดสลับภาคกัน" ปุณณภาเอ่ยปากยิ้มๆ "แล้วคุณหมอคิดยังงี้ถึงมาเปิดคลินิกถึงนี่เลยคะ"

"ทิพย์เขาชวนนะค่ะ อีกอย่างก็มีเพื่อนเป็นหมอยุ่ที่นี่คนหนึ่งด้วย" กุศลินบอก "นอกจากจะปลื้มอาหารการกินของที่นี่แล้วยังชอบทะเลด้วยค่ะ"

"เหตุผลแค่นี้เองหรือคะ" ปุณณภาอุทานพลางเลิกคิ้ว

"จริงๆ เป็นเพราะเก้เขาจำเป็นต้องอยู่ให้ห่างจากที่บ้านไว้นะคะ ไม่งั้นจะถูกพ่อจับคลุมถุงชนกับผู้ชายที่เขาไม่ปลื้ม"

"หรือคะ" ปุณณภาทำตาโต

"ทั้งที่...ว่าที่คู่หมั้นเขาทำทางออกจะน่าคบ หล่อด้วยนะค่ะ ถึงจะสู้อาญไม่ได้ก็เถอะ" แทนทิพย์กล่าวเสริม ก่อนจะหัวเราะคิก "แต่ตอนเจออาญครั้งแรก เก้เขาเข้าใจผิดคิดว่าอาญเป็นคนงานก่อสร้างด้วยแหละค่ะอาปุน"

"ยัยทิพย์!" กุศลินหันขวับไปเอ็ดเพื่อนด้วยแถมแดงระเรื่ออย่างตีสีหน้าไม่ถูก และแทบไม่กล้าหันไปมองอาญนะ เธออาจจะแค่คิดไปเองก็ได้ แต่สายตาที่อาญะทอดมองมาที่เธอในบางครั้งส่งผลให้เธอเกิดอาการร้อนวูบวาบอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แม้ว่าจะพยายามควบคุมอาการดังกล่าวสักเพียงใดก็ตาม ทั้งที่คิดว่าตัวเองมีอคติและไม่ปลื้มคนที่ เป็นนักการเมืองอย่างลึกซึ้ง ทว่าเวลานี้...อยู่ๆ เธอกลับรู้สึกว่สายตาของ ผู้ชายคนนี้มีอิทธิพลบางอย่างเหนือเธออย่างน่าหวาดหวั่น!

"แถมบอกด้วยว่าเป็นคนงานที่หล่อล้ำขาวจ้ะอย่างกับนักร้องเกาหลี่ อาญก็ใจร้ายไม่ยอมบอกอะไรเลย ปล่อยให้เพื่อนทิพย์เข้าใจผิดมาตั้งนาน เพิ่งจะมารู้ความจริงที่ร้านขนมเปี๊ยะเมื่อไม่กี่นี้เองค่ะ"

ปุณณภาเอื้อมมือดีแซนอาญะแรงๆ ที่หนึ่งพลางค้อน "คุณนี่ล่ะก็ ไปแก่งอ่างหลาน"

"เปล่าอะปุ่น จริงๆ ผมก็ไม่ได้ตั้งใจแก๊ง แต่ตอนนั้นผมทั้งอึ้ง ทั้งขำจนนึกไม่ออกว่าจะพูดยังไงดี"

กุศลสินฟังแล้วยิ่งรู้สึกขายหน้าอย่างบอกไม่ถูก เธอกัดริมฝีปาก ด้วยความเจ็บใจและเกือบจะทำเสียงขึ้นจุกอย่างหมั่นไส้ในคำแก้ตัว ไร้เหตุผลจากปากเขาที่มันกลับฟังดูน่าเชื่อถืออย่างประหลาดนั้น แต่เธอฝันทำหน้าเฉยไว้เพื่อรักษามารยาท เพราะไม่ว่าอย่างไรภูชนะก็เป็นญาติผู้ใหญ่ของแทนทิพย์

"แต่เธอจงภูมิใจเถอะเก้ เท่าที่ฉันรู้ว่าภูไม่เคยแก๊งใครเล่นแบบนี้เลย" แทนทิพย์พูดพลางหัวเราะขำ

"สมัยก่อนภูเขาก็เป็นคนขี้เล่นเหมือนกันนะคะ แต่ตอนนี้ต้องรักษามาพพจน์เป็นพิเศษหน่อย ก็เลยทำตัวเหลวไหลไม่ได้ จริงไหม" ปุณณภามองภูชนะล้อๆ

"แล้วอากูไม่ขึ้นกรุงเทพฯ พร้อมอาปุ่นวันนี้หรือหรรือคะ" แทนทิพย์ถาม

"อายังติดธุระที่นี้อีกหลายงาน" ภูชนะบอก

"แล้วนี่ถ้าแต่งงานกันจะอยู่ที่นี้หรืออยู่กรุงเทพฯ เป็นหลักคะ พ่อแม่อาปุ่นคงอยากให้อยู่กรุงเทพฯ มากกว่าแน่ แต่ไม่ว่าอยู่ไหน ทิพย์ก็ไม่เกี่ยงที่ต้องไปเยี่ยมน้องบ่อยๆ"

"ใครจะแต่งงานกับใครกันจ๊ะ อาไม่เอาด้วยหรอกนะ ขี้เกียจช่วยสามีหาเสียง เหนื่อย" ปุณณภาริบบิฏฐิเสธพลางเหลือบมองคนตัวโตที่ นั่งข้างกันยิ้มๆ "ต้องน้องนิดาสิถึงจะเหมาะกับภู เพราะเขาชอบไปช่วยภูหาเสียงจะตาย"

"ดีนะคะที่อากูไม่เคยเป็นข่าวกับเขาจริงๆ จังๆ ไม่งั้นคงยิ่งเข้าทางนิดาไปใหญ่" แทนทิพย์ถอนหายใจ

"แต่ดาราภาพพจน์ดีดูมีอนาคตไกลอย่างนิดา อาว่าเหมาะกับภูอากนะ ทำไมละ ทิพย์ไม่ปลื้มหรอกหรือ"

"ก็ทิพย์ชอบอาปุณมากกว่า"

ปุณณาเลิกคิ้วก่อนจะหัวเราะขึ้นๆ "แหม ก็บอกแล้วไงว่าอา
กับภูเป็นแค่เพื่อน"

"แต่ทั้งสองคนดูเหมาะสมกันมากจริงๆ นะคะ" กุศลินพยายามมี
ส่วนร่วมเพราะไม่อยากนั่งเฉยอยู่คนเดียวจนทำให้คนอื่นอึดอัด "แถม
คบกันมาตั้งนาน เข้าใจกันได้ขนาดนี้ ถ้าคลาดกันไปก็น่าเสียดายแย่"

"เป็นเพื่อนกันดีกว่าปีไม่มีปัญหา เผลอๆ ลองเปลี่ยนสถานะ
เป็นคนรักขึ้นมาอาจจะทนกันได้ไม่เกินสองอาทิตย์ ภูทนคนรักอิสระ
อย่างอาไม่ไหวหรอกจ้ะ แถมอาก็ไม่อยากได้สามีเป็นนักการเมืองด้วย"

"เหมือนหมอกเฝ้าเปียบเลยอะ รายนี้ะยันนักการเมืองสุดๆ
เหมือนกัน..."

กุศลินรีบสะกิดคนข้างๆ เป็นเชิงเตือนไม่ให้พูดถึงเรื่องนี้
แทนทิพย์เข้าใจในทันทีว่ากุศลินไม่อยากให้บทสนทนาลุกลามไปถึง
เรื่องที่เธอก็เป็นลูกสาวนักการเมือง หล่อนจึงหันเหทิศทางการสนทนา
ทันที

"แหม อาภูน่าจะไปทำอย่างอื่นแทน ไม่งั้นอาปุณคงยอมลงเอย
ด้วยไปตั้งนานแล้ว ไซ้ไหมคะ"

"อาขอสารภาพนะคะว่าเมื่อก่อนก็เคยแอบคิดเรื่องลงเอยกับภู
บ่อยๆ เหมือนกัน แต่ทันทีที่ภูลงเล่นการเมือง อาก็ตัดใจทันที" ปุณณา
เอ่ยที่เล่นที่จริง

ทว่ากุศลินเหมาเอาเองว่าคงเป็นความจริง เพราะเธอค่อนข้าง
เข้าใจเหตุผลและความรู้สึกดังกล่าวของปุณณา ถ้าเป็นเธอ...เธอเอง
ก็คงทำแบบเดียวกัน ต่อให้รักแค่ไหน แต่จะให้จำใจเป็นภรรยา
นักการเมือง...คงทำได้ยาก หญิงสาวคิดพลางเหลือบไปสบตากับ
ภูขณะแวบหนึ่งก่อนจะหลบวูบ พร้อมกับรื้อนวาวที่แก้มอย่างไร้เหตุผล
เธอไม่ชอบสายตาของเขาเลยจริงๆ ไม่ชอบเลย!

หลังจากวันนั้นกุศลินก็ไม่ได้พบกับภู่ชนะอีกเลย ส่วนคลินิกของเธอนั้นกว่าช่างจะเริ่มงานตกแต่งได้ก็อีกหลายวัน หญิงสาวจึงไม่ได้แวะไปที่นั่นอีก เธอเฝ้าแต่ยุ่งอยู่กับการเตรียมตัวเกี่ยวกับเรื่องจะไปฝึกอบรมที่กรุงเทพฯ ไหนจะต้องคอยคิดหาคำพูดโต้ตอบกับผู้เป็นพ่อและคนในครอบครัวของเธอเองยามเมื่อพวกเขาโทรศัพท์มาหาเพื่อหลบเลี่ยงการถูกเรียกตัวกลับบ้าน

แต่อย่างน้อยเวลานี้เธอก็หมดปัญหาไปเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือการหาที่พักในช่วงเข้ารับการฝึกอบรมในกรุงเทพฯ เพราะแทนทิพย์ให้กุญแจบ้านของหล่อนที่กรุงเทพฯ กับเธอมา บอกว่าตอนนี้บ้านนั้นไม่มีใครอยู่ แต่จะมีแม่บ้านคนหนึ่งคอยมาดูแลความเรียบร้อยให้ทุกวัน เนื่องจากบ้านหลังนั้นเป็นจุดที่เธอเดินทางไปฝึกอบรมได้สะดวก กุศลินจึงตกลงรับความปรารถนาดีจากแทนทิพย์ในทันที

เช้าวันนี้หญิงสาวตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อเก็บข้าวของเตรียมเช็กเอาท์ออกจากโรงแรมและเดินทางสู่กรุงเทพมหานครพร้อมกับ ‘หมอวิน’ หรือ ‘กัตตัญญู’ เพื่อนสนิทคนหนึ่งเดินทางจากสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มาเข้าพักที่โรงแรมแห่งนี้เมื่อเย็นวาน กัตตัญญูมีธุระต้องขึ้นไปทำที่กรุงเทพฯ เช่นกันจึงมาสมทบกับเธอที่นี่เพื่อขับรถไปด้วยกัน

กุศลินลากกระเป๋าสัมภาระมาที่หน้าห้องพักของกัตตัญญูตามเวลานัดแล้วเคาะประตูเรียกดังๆ อีกฝ่ายโผล่หน้าออกมาในสภาพเตรียมตัวเรียบร้อยพร้อมกระเป๋าเดินทางใบย่อม จากนั้นทั้งคู่ก็ลงลิฟต์ไปเช็กเอาท์ที่ฟรอนต์ ก่อนจะไปทานมื้อเช้าที่ห้องอาหารของโรงแรมด้วยกัน

"ตกลงว่าจะตั้งรกรากที่นี่แน่ใช่ไหมเก้" กัตตัญญูชวนคุยระหว่างเดินไปด้วยกัน

"ก็ว่าจะลองอยู่สักสองสามปีก่อน ถ้าเวิร์กก็อยู่ต่อไปเรื่อยๆ"

"แล้วไม่คิดจะเรียนต่ออะไร"

"คิดสิ แต่ก็คงจะอีกสักสองสามปีนั่นล่ะ..." หญิงสาวชะงักกึก หันคว้นเมื่อสายตาพลันสะดุดที่ร่างสูงสวมเสื้อยืดโปโลสีเทากับกางเกง ขาววาลีขาวสะอาดของใครคนหนึ่งในบริเวณล็อบบี้... ภูธนะ!

อีกฝ่ายเห็นเธอเช่นกันเพราะเขามองมาพร้อมกับพยักหน้าให้ เล็กน้อยเป็นการทักทาย แต่ภูศลินกลับทำได้แค่สบตาเขานิ่งโดยไม่แสดงท่าทีตอบรับใดๆ ทั้งสิ้น เธอถึงกับคิดอะไรไม่ออกขณะเดิน ตามกตัญญูไปยังห้องอาหารอย่างใจลอย คุยกับอีกฝ่ายแบบถามคำตอบคำไปตลอดทาง

ทว่าระหว่างที่ภูศลินกับกตัญญูทานข้าวเข้าพลางคุยกันอยู่นั้น ภูธนะก็เดินเข้ามาในห้องอาหาร... ตรงมาที่โต๊ะของทั้งคู่ หญิงสาว เกิดอาการใจเต้นแรงอย่างไร้เหตุผล เธอฝันวงเฉยทั้งที่รู้สึกมือไม้ เกะกะและสับสนร้อนสับสนหนาวไปทั้งร่างอย่างผิดปกติเพราะสายตา เขามองตรงมา

"สวัสดีครับหมอ"

ภูศลินลอบกลืนน้ำลายขณะนั่งหลังตรงแน่วเหมือนเตรียม ตั้งรับอะไรสักอย่าง อาจเป็นเพราะรังสีนักการเมืองที่แผ่ชานออกจาก ตัวเขาก็ได้ที่ทำให้เธออึดอัดแทบหายใจไม่ออก "สวัสดีค่ะ"

"จะเดินทางเข้านี้ใช่ไหมครับ ผมทราบมาจากทิพย์ว่าหมอจะขึ้น กรุงเทพฯ"

"ค่ะ" หญิงสาวพยักหน้าตอบ ก่อนจะเชิญเขานั่งและแนะนำให้ รู้จักกับกตัญญู จากนั้นเธอก็ขยับลุกขึ้นยืน "อาภุจะทานอะไรดีคะ เกจะไปเอาให้"

เขาเลิกคิ้วน้อยๆ ดุจแปลกใจในความอารีรวมถึงที่เธอเรียกเขาว่า 'อาภุ' ด้วยน้ำเสียงเพราะพริ้งเช่นนั้น "ขอบคุณมากครับ ผมขอกาแฟ ก็แล้วกัน แต่ถ้ามีหมอย่างเอามาด้วยก็ได้"

พอภูศลินผละไป กตัญญูกับภูธนะก็เริ่มต้นสนทนากันอย่าง

ไม่ขัดเงินทันทีเนื่องจากกัตตัญญุเป็นช่างคุยและมีมนุษยสัมพันธ์ ในขณะที่ภูธนะเองก็อัยยาศัยดีในสไตร์ของนักการเมืองเป็นปกติอยู่แล้ว เมื่อกุศลกลับมาพร้อมผาดไล่กาแฟ หมูย่าง ปาท่องโก๋ แถมด้วย ข้าวต้มทรงเครื่องขามเล็กๆ ภูธนะจึงกล่าวขอบคุณเธอ

"หมอตานข้าวยำแต่เช้าเลย ชอบหรือครับ" ชายหนุ่มเอ่ยทักด้วย กังวานเสียงนุ่มนวลชวนฟัง หญิงสาวตอบรับพลางพยักหน้าด้วยท่าทีที่ยังเกร็งๆ เล็กน้อย "ได้ยินทิพย์ว่าส่วนใหญ่เห็นหมอตานทุกอย่าง ยกเว้นหมูย่าง ไม่ชอบหรือครับ"

"ชอบค่ะ แค่นี้ไม่อยากทานตอนเช้าๆ แบบนี้เท่านั้น"

"แต่ทานหมูย่างตอนเช้าแล้วดีนะครับ"

"ดียังไงครับ" กัตตัญญุเป็นคนเอ่ยปากถามด้วยสีหน้าสนใจ

"เขาถือเคล็ดว่าตื่นเช้าให้ทานหมูก่อน ทั้งวันนั้นทำอะไรจะได้ หมูไปหมด หรือหมอกลัว้วน"

"โอ๊ย อย่างเก๋มันไม่กลัว้วนเพราะของอร่อยหรือครับพี่" กัตตัญญุพูดพลางหัวเราะขำ นายแพทย์หนุ่มขอเรียกภูธนะว่า 'พี่' โดยให้เหตุผลว่าเขาหน้าอ่อนเกินกว่าจะเป็น 'คุณอา' "อาศัยว่ามือเย็นจะไม่กินเยอะเลยไม่อ้วน แต่เช้าถึงบ่ายรายนี้เขากินແລກ"

"หมูย่างที่นี้ต้องทานตอนเช้าถึงจะอร่อยที่สุด เพราะย่างใหม่ๆ ร้อนๆ หนึ่งจะกรอบ เนื้อจะหวานชุ่ม เจ้าที่โรงแรมสั่งมานี้อร่อยนะครับ" ภูธนะบรรยายสรรพคุณพลางตักหมูย่างหนึ่งบางชิ้นหนึ่งใส่จานข้าวยำของกุศลิน หญิงสาวเหลือบมองหน้าเขาโดยไม่กล่าวขอบคุณก่อนจะจิ้มหมูย่างชิ้นนั้นใส่ปาก

เธอเคี้ยวหมูย่างหนึ่งกรอบๆ เนื้อในนุ่มชุ่มชื้น ซึ่งมีรสออกหวานนำและเค็มตามอย่างซ้าๆ โดยไม่แสดงท่าทีเอร็ดอร่อยให้คนที่พยายามนำเสนอสังเกตเห็น ทว่านี่ในใจ...รอเขาไปไกลๆ ก่อน เธอจะลุกไปตักเองอีกจานมาหม่ำให้หน้าใจ! แต่ครั้นพอเธอจิบน้ำแล้ววางแก้วลงปั๊บ

ภูธนาก็เอาบาท้องโก๊ประคบหมูอย่างเป็นแซนด้วิซสงให้เธออีก...บริการ
นำประทับใจในฐานะเจ้าถิ่นที่ดี

"ลองดูสิครับ"

กุศลสินใจเต็มผิตจ้งหะขณะมองหมูอย่างที่ประคบด้วยขนม
น้ำตาลทรายขาว...แป้งนึ่งฟูหั่นเป็นแผ่นๆ ในมือเขาอย่างชัดเจนกึ่ง
ไม่แน่ใจ เธออยากปฏิเสธพร้อมกับบอกเขาว่าไม่จำเป็นต้องลอง เพราะ
เธอเคยทานและทานเป็น แต่ก็พูดไม่ออก ยิ่งพอเหลือบมองกัตถัญญที่
นั่งอยู่ฝั่งเดียวกับภูธนาก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังสังเกตเธอด้วยสายตา
นอกสนใจพิกล ทำเอาหญิงสาวยิ่งวางสีหน้าไม่ถูก หากก็รีบรับมาทาน
พร้อมกับพึมพำขอบคุณแต่โดยดี

"ลองบ้างสิครับหมอ" ภูธนะหันไปชี้ชวนนายแพทย์หนุ่มหน้าตาดี
ท่าทางขี้เล่นและดูมีเสน่ห์อย่างหนุ่มเจ้าชู้...ให้ลองเมนูดังกล่าวบ้าง
ซึ่งขณะนั้นเองโทรศัพท์มือถือเขาได้ส่งเสียงเตือน ชายหนุ่มจึงหยิบขึ้น
มามองหน้าจอแล้วเอ่ยขอตัวทันที "เข้านี้ผมนัดคุยธุระกับผู้ใหญ่ที่นี่
ขอตัวก่อนนะครับ"

พอภูธนะลุกไปพบกับคนกลุ่มหนึ่งที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องอาหาร
กัตถัญญก็เปิดฉากสนทนากับกุศลสินทันควัน "ตอนแกลุกไปเอากาแฟ
ให้นะ เขาถามฉันว่าฉันเป็นแฟนกับแกรีเปล่า"

กุศลสินชะงักก็ก่อนจะขมวดคิ้ว "ถามทำไม"

"บางที่คุณอาจของเพื่อนแกเขาคงแอบเหล่แกอยู่ก็ได้"

"ไม่จริง" หญิงสาวค้านพลางเบ้าปาก

"ผู้ชายขาล่ำอย่างเขาก็ควรจะชอบอะไรที่ตรงกันข้ามกับตัวเองล่ะมั้ง
คือว่า...แกดำ" กัตถัญญออกความเห็นหน้าตาเฉย

กุศลสินถลึงตาวาววับใส่เพื่อน "แกก็ไม่ได้ขาวกว่าฉันเลยนะยะ
ใช้ทุนอยู่กับไอ้บ๊อบสามปี ปากชักจะเสียเหมือนกันเข้าไปทุกที ผิวสี
น้ำผึ้งเนียนลออย่างฉันใครเขาเรียกดำกัน!" เธอว่ากระทบไปถึงเพื่อน

อีกคนหนึ่ง "แล้วตกลงว่าแกตอบไปว่าไง 'ไอ้ที่เขาถามนะ'"

"ก็ตอบว่าแกไม่ใช้สเป็กนะสิ แล้วฉันก็กำลังจะเข้ากรุงเทพฯ เพื่อตามหารักแท้จากน้องนิดา-สุกนิดา"

กุศลสินแทบจะล้าลักโกปีซ้ำ...กาแพโบราณผสมชาใส่หมขั่นหวานที่กำลังจิบ "นี่! แกไปบอกแบบนั้นได้ยังไงวิน รู้ไหมว่าเขาไม่ใช่ที่เป็นแฟนตัวจริงของน้องนิดาของแก"

กัตัญญอึ้งงันไปชั่วอึดใจเหมือนฟังไม่เข้าใจ ก่อนจะทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อ "ล้อเล่นนา"

"ล้อเล่นบ้าอะไรละ แกชอบน้องนิดาแต่ไม่เคยเช็กประวัติเขาเลยรีไร เขาเป็นคนที่นี้ สนิทสนมกับคุณภรรยาแต่งงานแล้วด้วย"

"แกพูดจริงหรือเนียเก" กัตัญญยังไม่ยอมเชื่อง่ายๆ

"ก็เออสิ ไม่เชื่อก็รอดูต่อไปสิ น้องนิดาเขากำลังดัง คุณภรรยาเขาก็เป็น ส.ส. ที่กำลังถูกจับตาคนหนึ่ง อีกหน่อยคงมีข่าวให้แกเห็นชัดๆ"

"โอ้ เซ็งเลย กะจะไปเป็นข่าวคู่น้องนิดาแข่งกับไอ้บับกับน้องกล้วยซะหน่อย" กัตัญญถอนหายใจเฮือกพลางบ่นพาดพิงถึงเพื่อนซึ่งกำลังมีข่าวซุบซิบกับดาราสาวชื่อดัง

"เลิกบ่นแล้วลุกไปตักหมมย่างมาอีกไป รีบกินจะได้รีบไปชะที่ แล้วก็ช่วยกินข้าวต้มที่ฉันตักมานั้นด้วยละกัน" หญิงสาวว่าพร้อมกับบ้วนปากไปที่ชามข้าวต้มที่ไม่ได้รับการเหลียวแล ก่อนตวัดมองไปยังมุมที่กลุ่มของภรรยาที่นั่งอยู่ด้วยสายตาขุ่นๆ "คนเขาอุตส่าห์ตักมาให้แต่กลับไม่แตะสักคำ เสียมารยาท!"

หลังจากนั้นระหว่างเดินทางกับกัตัญญ กุศลสินก็พยายามลืมเรื่องของภรรยาไป เตือนตัวเองไม่ให้นึกถึงเขาอย่างฟุ้งซ่านอีก เพราะไม่ว่าอย่างไรเขาก็เป็นนักการเมือง เธอค่อยๆ ตัดเรื่องของเขากออกไปจากใจได้ จนกระทั่งตอนที่พากันแวะพักทานอาหารกลางวันระหว่างทาง แทนทิพย์ได้โทรศัพท์มาหาเพื่อสอบถามด้วยความเป็นห่วงเกี่ยวกับ

การเดินทาง แต่กุศลินซาบซึ่งในความอาทรของเพื่อนได้ไม่เท่าไรก็ต้อง
โกรธเป็นพื้นเป็นไฟเพราะคำถามที่ตามมาต่อจากนั้น

"นี่ ฉันถามจริงๆ นะเก้ เธอกับหมอวินมีอะไรกันรีเปล่า" เสียง
ถามของแทนทิพย์แสดงความสนใจราวกับกำลังนินทาคนอื่นที่ไม่ใช่คู่
สนทนา

"ฉันกับวิน? ทำไมถามแบบนั้นละทิพย์" กุศลินส่งเสียงเป็นเชิง
ไวววาย "จะไปมีอะไรกันได้ยังไงเล่า"

"ก็ฉันเจออาภูเมื่อกี้ อาภูบอกว่าเมื่อเข้าพบเธอกับหมอวิน ดู
เหมือนอาภูจะเข้าใจว่าเธอกับหมอวินก็กักกัน แคมพัคด้วยกันที่โรงแรม..."

"พัคด้วยกัน?" กุศลินแทบจะแผดเสียงใส่โทรศัพท์ จนกตัญญู
ที่ลุกไปคุยโทรศัพท์อีกโต๊ะหันมามองอย่างสงสัย

"ก็อาภูบอกว่าท่าทางพวกเธอสนิทสนมกันเกินกว่าเพื่อน แคมถือ
กระเป๋าเดินทางออกจากลิฟต์มาเช็กเอาท์ด้วยกัน..."

"ฉันกับวินพักกันคนละห้องยะ แล้วมันเรื่องอะไรคุณอาเธอจะ
ต้องมาจับผิดฉันกับนายวินแบบนั้นด้วย"

"ก็นั่นละสิ" แทนทิพย์หัวเราะกลบเกลื่อนก่อนพยายามเปลี่ยน
เรื่องเมื่อรู้สึกว่ทำให้กุศลินไม่พอใจอย่างจริงจังจนคาด หล่อนก็แค่
สนใจอยากรู้ขึ้นมาหลังได้ยินเรื่องนี้จากปากภูธนะเท่านั้น

ทว่าแม้กุศลินจะไม่ได้ซักไซ้แทนทิพย์อีกว่าภูธนะไปพูดอะไรบ้าง
แต่ในใจหญิงสาวโมโหจนเลือดขึ้นหน้าก็รู้ว่าภูธนะแอบไปนินทาเธอ
ลับหลัง เธอโกรธจนถึงกับคาดเดาเลยเถิดไปว่าภูธนะอาจจะต้องการ
เก็บสะสมเรื่องฉาวคาบโลกีย์พวกนี้ไว้ปล่อยข่าวเกทับพ่อเธอเมื่อสบโอกาส
ก็เป็นได้ เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นนักการเมืองพรรคคู่แข่งที่คงอยาก
จะเหยียบย่ำแตกดันพ่อเธอยิ่งนักว่ามีลูกสาวทำตัวเหลวไหล... ใจง่าย!

ผู้ชายอะไรในนินทาผู้หญิงลับหลัง ที่ต่อหน้าล่ะทำเป็นมาดดีมีความ
เป็นสุภาพบุรุษ หน้อยยย...อย่าให้เจออีกเชียวนะ เธอจะเล่นงานเขา

ให้อ่วมเขี้ยว ญาติผู้ใหญ่ของแทนทิพย์ไม่ใช่ญาติผู้ใหญ่เธอสักหน่อย
ดังนั้นอย่าดีกว่าคนอย่างเธอจะเกรงใจเขาจนไม่กล้าทำอะไร ไม่มีวัน
เสียหรอก!

พิธีแต่งงานในฝันของหลายๆ คนคงมี 'วิวาห์ใต้สมุทร' อันแสนโรแมนติกรวมอยู่ด้วย
และอย่างก็ใครๆ ก็รู้ว่างานใหญ่นี้จัดขึ้นโดยครอบครัว 'ภูมิธรา' พุทธิงกรอิทธิพล
แต่คงคาดไม่ถึงกันหรอกใช่มั้ย... ว่าอีเวนต์นี้จะทำให้หนุ่มๆ บ้านนี้ขายออกกันหมด!

คุณหมอกনস্বয় 'กุศลสิน' ตัดสินใจหนีไปเปิดคลินิกที่ตรังเพราะอยากอยู่ห่างจากพ่อผู้เป็น ส.ส.
และกำลังจะจับเธอคลุมถุงชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
ความที่เติบโตมาในแวดวงนักการเมืองทำให้หญิงสาวเอนตัวการเมืองมาตั้งแต่เด็ก
แม่เต๊ฟของตัวเธอเอง เรายังไม่ค่อยอยากคุยด้วยเลยคิดดู!

กว่า... เมื่อไปถึงตรัง กุศลสินก็เกิดบึ้งหน้าหล่อ! ตัวขาว! มัดกล้ามเนื้อ! แขนมือนอ้าว๊ิงๆ อย่าง 'ภูธรณะ'
ตั้งแต่แรกพบสมมติ เธอแอบกรี๊ดจนถึงขั้นอยากจ้างเขามาเป็นแฟนทำนุ:ลอเพื่อตบตาพ่อแม่
แต่หญิงสาวมารู้ทีหลังว่าภูธรณะเป็น ส.ส. เหมือนพ่อของเธอเบ๊ยย แขนอยู่พรรคคู่แข่งอีกต่างหาก
อ้อ! อารมณ์เสีย นี่มันหนีเสือปะจระเข้ชัดๆ

และสิ่งที่ทำให้กุศลสินพาลยิ่งกว่าเดิมก็คือการที่ภูธรณะปล่อยให้เธอเข้าใจผิด
ว่าเขาเป็นเพียงคนงานก่อสร้างอยู่ตึງนานสองนานโดยไม่คิดจะไขว้ความเข้าใจผิดของเธอ
หญิงสาวโหมจ้องตัวสันเพราะคิดว่าเขาสนุกกับการที่เธอกลายเป็นตัวตลก
เห็นมั๊ยละ... พวกนักการเมืองเนี่ยไม่มีดีสักคน!

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ISBN 978-616-06-0793-8

9 786160 607938

ราคา 219 บาท